

## ΥΨΙΠΥΛΗ

ΤΟΥ ΠΑΡΓΑ, ΠΑΛΗΟΥ ΦΙΛΟΥ ΜΟΥ, ΑΦΙΕΡΩΣΙ.

M. B.

Τῶν ἡσκιων Ρήγισσα, Παρθένα καὶ Γυναικα,  
 δισύστατη, διπλόζωη, τοῦ Πεθαμοῦ  
 λυχναρί, ἄστρο τῆς Γέννησης, ἀπὸ τῇ Γῇ  
 μισοσπαργανωμένη, μισοθρήνητη,  
 ἀπὸ τὸ μαῦρο Χάρο μισαπόκτητη,  
 μισοκαμένη! σύντρεξε τὴν καρδιολάτρευτη  
 Ὑψιπύλῃ σου νὰ ψάλλω τὴ συντρόφισσα,  
 ποῦ ἀδείλιαστη γιὰ σένανε ξαρνήθηκε  
 τὰ ἡλιόλουστα βουνά, τ' ἀνεμοχάιδευτα,  
 τὸ ροδοχάραμα στὴ λίμνη, τὴν αὐγή,  
 τὰ δασοτόπια τὰ ἥσυχα, τὰ κύματα  
 ποῦ φιλογλύφουν, τὴ χαρά, τὸν ἔρωτα  
 — παρᾶτῃσε ὅλα δαῦτα — καὶ μερίστηκε  
 τὴν ὄνειρόζωή σου καὶ μέσ' στῶν νεκρῶν  
 τὴ χώρα τὴν ἀνήλιαγη κατέβηκε,  
 μὲ σένα, τὴν ἀρχόντισσά τους, κάτω ἐκεῖ  
 νὰ μένη, στὰ θαμπὰ μεσ' τὰ ἡσκιοθώρητα  
 'κεῖνα λημέρια ἀπ' ἡσκιους ἡσκιοστέρητους.  
 Καὶ μὴ λησμόνα, Κόρη, τὴν περίτρανη  
 γιὰ σένα ἀγάπη της, στὰ κρυφομυλητὰ  
 καὶ στὴς λαχτάρεις τῆς καρδιᾶς της σύνεργη.

Καὶ σένα, Οὐράνια Κύπρι, θὰ ἐπικαλεσθῶ,  
 Δυνάστρα τῆς Νοτιᾶς, στὸν ἀστερόγιομο  
 χῶρο βασίλισσα, μὲ φωτοσκόρπιστο  
 φτερούγισμα στὸ δλόλευκο τ' ἀχνάρι του  
 ποῦ σφιχταγκαλιασμένοι ἀφίρονται νὰ πᾶν  
 συνεπαρτοὶ ὅλοι ὅσους ἐσαγήνεψες  
 πάνω ψηλάθε, ὅπ' ἀγαπιέται κι' ἀγαπᾷ,  
 στ' ἄδολα οὐράνια, μέσ' στὸ γαλοζόχρωμο  
 ρηγατό σου! Καὶ τὴ χολὴ τοῦ ἀπήγανου  
 στάξε στὰ χεῖλιά μου, Θεά, γιὰτὶ ἄμετρη  
 ἦταν ἡ ἀγάπη της.

\* Βλέπε σχετικὰ στὰ ΣΗΜΕΙΩΜΑΤΑ.

Ποιὸς ποιητής, σὲ ποιὸ  
 κλειστὸ κρυψῶνα, σὲ φυλλάδα τί λογιῆς  
 πλέκοντας τῆς στροφῆς του, τοὺς παλμοὺς μπορεῖ  
 νὰ ψέλνῃ τῆς ἀγάπης; ὄχι, σκορδαλὸς  
 λιγύφωνος, ὄχι ὄχι, τὸ θρηνόλαλο  
 τὸ περιστέρι, τοῦ ἀηδονιοῦ ὁ λάρυγγας  
 γεμάτος μελωδιές, ποῦ πότε χαρωπὸς  
 καὶ πότε χαϊδομάτης, πότε ἔξυμνητῆς  
 πικρόγλυκῆς ἀποθυμίας ποῦ ντροπαλὸς  
 κρατεῖ ἀφανέρωτη· αὐτοὶ ἄς εἶναι οἱ ραψωδοί  
 σας, ἔραστές! τῇ Μοῦσᾷ σας τὴν ἄρμωστή  
 διαλέχτε ἀπὸ τὸ φτερωτό τους τὸ χορό.  
 Κάντε τὴν νὰ σᾶς ψάλλῃ τῆς ἀμίλητες  
 γλύκες σας ποῦ μὲ λέξεις τῆς νοθεύουνε  
 οἱ ἀνθρώποι προσπαθῶντας μὲ σοφίσματα  
 στὴ σκέψι ν' ἀποδώσουν, ὅ,τι μιὰ καρδιά  
 σᾶλλονε διαλαλεῖ τόσο περίτρανα·  
 σάμπως νὰ ξέρουν μὲ τὸ νοῦ τί κρυφολέει  
 σμιχτὸ στόμα μὲ στόμα σ' ἓνα φίλημα!  
 εἴτε ματιᾷς γοργόταχης τὴν δύναμι  
 νὰ σβύνουν τὰ ξερά τους συλλογίσματα!  
 ὄχι· ἁρμονία εἶναι ἡ καρδιά ὁλόγιομη  
 τόσο, ποῦ ὁ ἔρωτας εἶναι ὅλος μουσικὴ  
 μὲ δίχως λόγια τίποτε. Κάθε καρδιά  
 λύρα γεμάτη μελωδιές, μὰ ἄλλα·  
 δυὸ ὅμως μαζὶ γλυκεῖα χορδὴ ταιριάζουνε  
 ὁλόαρμονη. Μιὰ μοναχὴ εἶναι τίποτε·  
 ζευγαρωτὲς τὸν ἔρωτα τονίζουνε.

## I

Σ' ἓνα λειβάδι πέρα στὰ πανώμερα  
 τῆς Ἑννας ἀπ' ἀνάμεσα στὴ θάλασσα,  
 καὶ στὰ βουνά, πότε ἀπὸ πλάνο σύγνεφο,  
 πότε ἀπὸ γοργοφτέρουγο πετούμενο  
 κοπάδι ἡσκιοντυμένη, πότε ὁλόχρυση  
 στὸν ἥλιο νάτῃ ἡ Κόρη· τῆς παρθένης της  
 κυττάχτε τῆς δῶθε καὶ κεῖ νὰ ροβολοῦν  
 ἅμα γλυκοχαράζει μέσ' τὰ λούλουδα  
 τὰ ὀλοάνοιχτα· τὴν ὥρα ποῦ μαζεύουνε  
 θερμοασοβότανα, σφεδούκλια καὶ ζαφρὲς  
 μὲ ρόδινα ἀστρουλάκια σὲ κάθε λευκὸ  
 χουνάκι ἀνθινο, ἀνεμῶνες αἱματόσταχτες  
 μὲ πανωκότσάνα χλωμά, τὸ βότανο  
 ποῦ κυμοσέρνει βυσσινιὲς ἀνθοβολιές  
 στὸν ἄνεμο· εἴτε ὅταν γύρω κάθονται  
 ἀπὸ τοῦ κόσμου τᾶστρα αὐτὰ νὰ πλέξουνε

ἀνθῶν στεφάνι γιὰ τὴ χυτοπλόκαμη  
βασίλισσά τους, ποῦ πλανιέται ἀγκαλιαστὴ  
μὲ τὴν ἀγαπημένην Ὑψιπύλη της,  
τῆς σέμνιας καὶ τοῦ στοχασμοῦ καμάρωμα.

Φτενόπλαστη, τῆς Κόρης ἡ συντρόφισσα,  
παιδοῦλα, σταχτομμάτα μικροσπρόσωπη,  
μὲ γαλήνῃ κορμοστασιά, μὲ φλογερὴ  
βουλή κι' ἀγάπῃ, ταῖρι ἦταν ἀχώριστο  
μαζί της· πλάι-πλάι καρδιοφίλητες  
μεγάλωσαν ἀντάμα, ἡ μιὰ γιὰ νὰ ποθῇ  
καὶ γιὰ νὰ δίνη ἡ ἄλλη, ὅπως ν' ἀπερνοῦν  
πρέπει ἡ γυναῖκες γιὰ νὰ ζοῦν ἡδονικά,  
ποῦ γιὰ τὴν ὕλη λυώνουνται καὶ μοναχὰ  
ξοδιάζουν βίος γιὰ νὰ σωρέψουν· «Πάρε με,  
καρδιά, εἶμαι δλόδική σου· ὅ,τι κι' ἂν ἔπαρες  
εἶναι ἀπ' τὰ φυλλοκάρδια σου δὲν τῶκλεψες·  
ὅ,τι δικό μου, τρίςδικό μου· χάρου το !».  
Ἔτσι ἡ ψυχὴ της κάθε μέρα ἠλιόλαμπρη  
κοινῶνα μὲ τὴν Περσεφόνη καὶ σιμὰ  
στὸ δειλινὸ ζυγῶνανε σουρούπωμα  
νὰ κοιμηθοῦν ἀγκαλιαστές, ἡ σιγαλὰ  
στά σκοτεινὰ κρυφομιλοῦσαν μάγουλο  
μὲ μάγουλο. Γλυκὸ ὄραμα ὠρηοφάνταχτο !  
Τῆς ὠμορφιῆς σου αὐτὲς ποῦ τόσο ἀγάπησα,  
ἄς χιλοσιπῶ τὴ γλυκανάσα τῶν στηθειῶν  
σου τὴ βαθειά, ποῦ ψέλνει σου τ' ὀλότρανο  
ποῦ κρύβεις στὴν καρδιά σου ἔρωτοτράγουδο  
ἡ τῆς ματιᾶς σου τὴ γαλάζιαν ἀστραπὴ,  
ποῦ τοῦ ἔρωτα ὅλες τῆς χλιδῆς φαντάχτηκε·  
τὴν ἀπαλόλεπτη εὐωδιά ἀπ' τὰ χεῖλια σου  
σὰν θύμησι ἀπὸ λούλουδα μέσ' στὴν ἐρμιά  
τὴ χειμωνιάτικη στὴν ἄσπλαχνη ἐποχὴ·  
τὸ μέτωπό σου ποῦ ὥς τὰ τώρα τοῦ ἔρωτα  
τὸ ἀνάγνωστο σημάδι του δὲν ἀγγίξε  
σὰν τὰ χιονόλευκα βυζιά σου, ἐπειδὴ  
ἡ φτεροῦγες τῆς ἀγάπης δὲν ἀφίνουνε  
καρδιᾶς στὸν πόθο νὰ λιγώνουν· τραγουδῶ  
στερνὰ τὰ δλόλιγνα γοργὰ σου δάχτυλα  
ποῦ κάθε καλὸ ὀρμήνεμα κάθε γιатρεία  
σχορποῦν—μ' αὐτὰ ποῦ ξέρω πόσο δείχνεσαι  
τεχνήτρα γιὰ νὰ κλέβης κάθε λύπη μου !  
Ἀξέχαστη χαρὰ, Ὑψιπύλη ! αὐτὸ ἄς γενῇ  
παρηγοριά μου τώρα ποῦ ζητῶ φωνή,  
παρθένα ἀφοσιωμένη, γιὰ νὰ θρηνοειπῶ  
τὸ τρίςμοιρο Γραφτό σου !

Καθὼς πῆγαιναν

σμιχτὲς σὲ μία δυὸ καρδιές, στὰ γόνατα  
 λουλουδοχαϊδεμμένες, δροσομύρωτες  
 στὰ χὰϊδια τοῦ ἄνεμου, μὲ τοῦ ἥλιου τὰ φιλιὰ  
 σκόρπια στὰ μάτια, σκόρπια στὰ κρινόστηθα,  
 μίλειεν ἡ Κόρη· ἡ Ὑψιπύλη πρόσσεχε  
 γροικῶντας τὸ ἄπειρο, ὄντας λιγομίλητη  
 κρύφια σιγὰ λαλῶντας ὅ,τι ἔννοιωθε  
 στὰ βάθια τῆς καρδιᾶς της—κι' ἔλεγε ἡ θεά·  
 «Τρισεύτυχη εἶσαι, Ὑψιπύλη, ποῦ ἄγνωρη  
 ὥσμε ποῦ ν' ἄρθη ἡ ὥρα σου δὲν ἀγροικᾷς  
 τίποτε ἀπ' τὰ μελλούμενα· μὰ ἐγὼ θωρῶ  
 τὴ μοῖρά μου μπροστά μου καὶ τὴν καρτερῶ  
 γὰ νὰ τὴν ἀντικρύσω! τοῦτη τὴ στιγμή  
 ἔδω ποῦ βλέπεις! τότε αὐτὴ ποῦ ἄφοβα  
 τόσον ὠμίλειε, δέιλιασε καὶ παγερὴ  
 κρυάδα τῆς συθλιμένες της βελόνιασε  
 φλέβες. Καὶ νά! σὲ κάθε πλάτη τὸ γλυκόσωμο  
 κορμάκι ἀπάνω δυὸ χερᾶκια ἀπακκουμπᾷ  
 σφιχτὰ κοντά της, καὶ φλογίζει ἡ ἀποθυμιὰ  
 τὴν ὄρεξι, ὥς ποῦ χεῖλια-χεῖλια κολλητὲς  
 πογραφοῦν καὶ σφραγίζουν τὴν φιλιὰ τους·  
 τότες ἡ Κόρη, λησιμονῶντας πῶς Θεᾶς  
 ἦτανε γέννημα τὴ σφίγγει ἀγκαλιαστὴ  
 καὶ μυστικὰ τῆς λέει «Ἄχ! μὴ μὲ παρατᾷς,  
 κοράσι, ἀκόμα κι' ἂν θὰ πάω στὴ σκοτεινιά  
 καὶ μέσ' στὴ νέκρα!» Καὶ πετάγει διάφανη  
 ἡ ἀπάντησι ἀπ' τὸ στόμα τὸ ζεστόπνοο  
 μέσ' στὰ φιλιὰ πασίχαρη «Ποτέ, ποτέ  
 δὲ θὰ σ' ἀφήσω, πολυαγαπημένη μου!»  
 Ἄφωνες ἔτσι εὐτυχισμένες στέκανε  
 καὶ ἡ ὥρα ζύγωνε.

Πανέμορφος παντοῦ  
 θώριαζε ὁ κάμπος καὶ χιλιόκαλὴ ἔδειχνεν  
 ἡ πλατεῖα θάλασσα, τὸ ἀγέρι τὸ γοργό,  
 στὴν καταχνιά τὰ ραχοβούνια, κ' ἡ ἄτρεμη  
 λίμνη μὲ πορφυρὲς καὶ βαθιογάλαζες  
 φωτοσυρμές! Ἔτσι ὅλα αὐτὰ ποιὸς παρατᾷ;  
 τὴ συντροφιά νὰ στερηθῇ πῶς δύνουνται  
 αὐτῶν ποῦ ἀνθομαζῶχτρες γυροφέρνανε  
 σκυφτές, γονατιστές, τρεχάτες δῶ καὶ κεῖ,  
 ποῦ ἀλληλοκραζούνταν νὰ τρέξουνε νὰ ἰδοῦν  
 νέο θησαυρὸ ὥς τὰ τώρα ἀκόμη ἀθώρητο!  
 Ἀξέχαστη εὐτυχία! ἄχ! πῶς νὰ ξεχαστῇς!  
 Ὅμως αὐτὸ ποῦ ἦταν γραμμένο νὰ γενῇ  
 νὰ γίνῃ ἔπρεπε. Ἡ Θεὰ καὶ ἡ ἀχώριστή  
 της μέσ' στὴν πρασινάδα ροβολοῦσανε  
 στὴ διάθεσι τῆς Μοίρας· κείνη ἀδιάφορη,

ἡ ἄλλη μὲ βουρκωμένα μάτια ἀπόπλανα  
 κυττάζει τὸ παρ᾿ ἔξω ἄσπρο λούλουδο  
 τὸ χλωμοκάλυκο, τὸ πρωτογροίκτητο,  
 μὲ τὸ φτενὸ κοτσάνι ποῦ μετέωρο  
 σὰν τρίχα ἀνεμιζότανε, τόσο λεπτὸ  
 ποῦ στὸν ἀγέρα θώριαζε πλεούμενο,  
 ἀνάλαφρο, σὰν νᾶτανε γιὰ μυστικὴ  
 γιορτὴ δίχως ἱεροφάντη καὶ χωρὶς  
 παραστεκόμενον ἀντάξιο λατρευτῇ.  
 Σκύβοντας τὸ κοράσι ἔγειρε κι' ἄπλωσε  
 τὸ χέρι στὸ βαβοῦλι τὸ ὀλομέταξο  
 νὰ πιῇ τὴ μελιστάλαχτη δροσοῦλά του.  
 Ἡ Κόρη τότες τὸ λουλουδι γροίκτησε,  
 τῆς φάνηκε σὰν ὄραμα κι' ἀκίνητη  
 μάταραξία ἐστάθη, δίχως στοὺς νεκροὺς  
 νὰ κἀνὴ ξόρκια· μόνη τῆς κατάλαβε  
 καὶ διάβασε τὴ Μοῖρα ποῦ ἡ ἄσπορη τοῦ ἀνθοῦ  
 μήτρα, καὶ τὰ ξεπαγιασμένα ἀνθόφυλλα  
 τῆς φέρναν. Φύσηξε τὸ ἀγέρι παγωνιά·  
 ἔμεινε ἐκείνη καρτερώντας· καὶ μιὰ  
 περὶ μενε κι' ἡ ἀχώριστη συντροφίσα  
 Ὑψιπύλη.

Ξάφνου στὸν καθάριον οὐρανὸ  
 ξέσπασαν ἀστραπόβροντα, κι' ἀντήχησε  
 σὰ κορφοβούνια ὁ φοβερὸς ἀντίλαλος  
 ὀλόγυρα· ἦσυχος ὁ κάμπος ἔμενε,  
 μονὸ γλυκὰ τραγοῦδει τὸ τρεχάμενο  
 ρυάκι. Κατόπι πάλε ξανατράνταξαν  
 βροντὲς ἀπάνω σὲ βροντὲς ἀδιάκόπα...  
 Καὶ νά!!!... κάτω στὴ γῇ ἓνας τάφος ἀνοίξε,  
 χάσμα, κι' ἀπὸ κεῖ μέσα ἀνάβρυσε καπνὸς  
 σὰ φοῦσκα κι' ἔσκασε· γλωσσίδια ὀλόφλογα  
 κατόπι ἐπήδηξαν. Ἐκεῖθε τότε ὁ Πλούτωνας  
 ὁ μαυρογένης τοῦ Ἄδη Ρήγας ξώρησε  
 σ' ἄρματωσιὰ ὀλοσίδεση, ποῦ στὸ ἄρμα του  
 τὸ σιδερόπλεχτο, δυὸ χαλινόσφιχτα  
 κρατῶντας ἄτια, ξάγρια, λαμπογυάλιστα  
 θεομέλανα, μὲ κόρες ἀσπροτρίγυρες  
 ἀπαίσια γουρλωτές, μὲ κοκκινόβαφα  
 ρουθούνια, μὲ τῆς χαῖτές τους ξαμόλυτες,  
 ὠδήγει μὲ τὸ σκῆπτρό του τὸ βῆμά του·  
 ἔτρεχαν ὅλο ἄφρους ψηλὰ τινάζοντας  
 σὰν κῆμα ἀκάθεκτο ποῦ σκάει στὴ θάλασσα  
 σὲ βράχο ἀπόγκρεμο περὶ ψηλο. Μιλιά  
 δὲν ἔβγανε καλὴ ἢ κακὴ, μ' ἀνάκοψε  
 γιὰ λίγο τὸ σκοπὸ του, κι' ἀποκύταξε  
 τὴν κόρη ποῦ τὸ φυσημένο πέπλο τῆς

φανέρωσε παρθένα. Ἐκείνη ἀτάραχη,  
 περήφανη στής Νύμφες της ἀνάμεσα  
 στεκόταν, τὸ γλυκόθωρο κεφάλι της  
 ψηλά κρατῶντας μὲ τὰ μάτια ἀθάμπωτα,  
 μὲ ξερὰ χεῖλια κολλητά, κατάντικρυ  
 ἀψηφῶντας τὴ φοβέρα, δίχως νὰ σκιαστῇ,  
 χωρὶς ν' ἀπελπιστῇ, μὴ ζητιανεύοντας  
 χάρι, ποῦ γύρω πονθεῖν δὲν ἔβλεπε,  
 τὴν ἀνυπόταχτη καρδιά της κρύβοντας·  
 ὅμως αὐτές, ἡ συνοδιά, συμμαζωχτές  
 σὰ σωριασμένα πρόβατα, μ' ὁλότρομες  
 ματιὲς ἀπὸ τὰ χέρια ἀλληλοπιστήκαν,  
 ἄλλες ἀπὸ τὴ μέση, κατακόκκινες,  
 κατάχλωμες, καθὼς μέσα τῆς θέριζε  
 τὰ σωθικά τους ἡ τρομάρα—ἀνήξεραι  
 ποῦ ἡ μοῖρες μαζωμένους ἐξεσπάσανε  
 τὴ μέρα ἐκείνη.

Καὶ πανώρηα θώριαζεν  
 ἡ Φύσι σ' αὐτὸν ποῦ καρτέρειε κι' ἤξευρε.

«Θεά, Παρθένα» ὁ Ρήγας ὁ τότε λάλησε  
 «τὴ μέρα αὐτὴν πολὺν καιρὸν ἀπάντεχα  
 ποῦ θᾶβραζε στὰ βάσανά μου τελειωμό.  
 Μάθε πῶς εἶμαι ἰσόθεος, μ' ὁλόκληρο  
 ρηγάτο στὴ σπλαχνιὰ τῆς γῆς, ποῦ καρτερεῖ  
 τὴν ἄνασσά του νὰ τοῦ φέρω, ἐνῶ ζητῶ  
 καὶ βρίσκω τέτοια μιὰν ἀταίριαστην ἐδῶ,  
 ποῦ οὔτε τὴν κρίνω ἀμάθητη οὔτε κι' ἄγνωρη  
 στὸ τί ψηλάθε γράφτηκε κι' ὠρίστηκε.  
 Γραφτὴ ἡ γαμπριάτικη μου νύχτα ἀπὸ καιρὸ,  
 γραφτὸς τῆς μάνας σου ὁ πόνος κι' ὁ χαμός,  
 γραφτοὶ οἱ καὶ μοῖοί σου καὶ γραφτὸ ὅτι θάρρειες  
 ὅτι θὰ μπόρειες νὰ ξεφύγης. Ἐπειδὴ  
 νὰ μ' ἀγαπήσης πρέπει ἀρχόντισσα καὶ σὺ  
 ἂν καὶ μικρὴ μ' ἔχεις συμπάθεια· ἀφοῦ θυμὸς  
 ζούλειας δὲ θὰ παιδέψῃ τὴν καρδιά σου, καὶ  
 θὰ σὲ τραβήξῃ τὴ στιγμή τοῦ χωρισμοῦ,  
 ἂν ἡ βουλὴ δὲν συμφωνεῖ τῆς Δήμητρας  
 μὲ τὴ δική σου». Ἡ κόρη γαληνότατη  
 κυττάζοντας στεκόταν· κι' ἡ περήφανη  
 βαθεῖα ματιὰ της ἔδειξε ἂν ἀληθινὰ  
 τὴ Μοῖρα ἀντίκρυσε καὶ ἐκεῖ τὴ διάβασε,  
 εἴτε νὰ ἡχῇ κατάβαθα τὸ μήνυμα  
 μέσα ἀπ' τὰ φυλλοκάρδια της ἂν γροίκησε.  
 Γιὰ λίγο πλάνεσε ἡ ματιὰ της· ἡ θωριά  
 της ἀδυσώπητη, μικρὴ μὰ ὁλόλουστη  
 σ' αἴγλη θεϊκή, ἀποπῆρε αὐτὸν ποῦ πρόσμενε

διαφεντευτής της, κίνηνη ποῦ ἀγκαλιασθὴ  
 τὴν κράτειε καὶ τῆς ἄλλες ποῦ ξαφνιαστήκαν.  
 «Ρήγα περίτρανε» τοῦ λέει, καὶ θλιβερὴ  
 ἢ λαλιά της ἀντηχοῦσε σὰν τοὺς στεναγμοὺς  
 τῶν πεύκων μέσ' σὲ νύχτες ἀνεμόδαρτες·  
 «τῶν κόσμων, Ρήγα, πέρα ἀπὸ τὸ σύνορο  
 τοῦ ὕπνου τῇ διαλεγμένη σου καμάρωσε  
 νύξη στὴ διάθεσί σου. Ζύγωσε, ἔπαρε  
 αὐτὸ ποῦ οἱ Θεοὶ οὔτε νὰ χαλάσουν δύνουνται  
 οὔτε νὰ φτειάσουν παρὰ ἐκεῖνες μοναχὰ  
 ἢ Τρεῖς ποῦ κλώθουνε τὰ νήματα ποῦ μᾶς  
 τριγυρογράφουν καὶ μᾶς μπλέκουνε θνητοὺς  
 κί' ἀθάνατους, ὥσπερ καὶ ἡ πεῖο μακρύθωρη  
 μὲ τὰ ψαλίδια της τὰ κόβει. Πάρε το  
 Πλούτωνα, πάροτο πάρτηνε κι' αὐτὴν ἐδῶ  
 τὴ συναναθρεφτὴ μου».

«Ἀστέρι γήϊνο»

τότες αὐτός, «στῆς μέρες μου λαμπόφωτε  
 φάρε, στῆς νύχτες μου τρανὴ φωτολαμπή,  
 ποῦ μὲ τῆς ὅλο φῶς σκόρπιες ἀχτῖδες σου  
 τὸ σαβανόπεπλο τὸ σκοτεινόθαμπο  
 θὰ διαπεράσῃς, ποῦ οἱ νεκροὶ μου μέσα ἐκεῖ  
 πασπατευτὰ θρηνοῦνε τὸν ὑπέρτατο  
 χαμὸ ἀπὸ κάθε ἄλλο· τὴ στέρησι ἀπ' τὸ φῶς·  
 ἔλα καὶ ἡ ἀγαπημένη σου στὴν ὄψι μου  
 ὥς δεῖξῃ ὁλόχαρη. Μπορεῖ κι' αὐτὴ νὰ βρῇ  
 ταῖρι γιὰ νυφικὲς ἀγκάλες ἐπειδὴ  
 τὸν ἔρωτα δὲ θάβει μὲ τὰ κόκκαλα  
 ὁ ἄνθρωπος—στὴν ψυχὴ του ἀνήκει ὁλότελα  
 καὶ κάμει τὸ χαμὸ τους μισοξάγνιστο,  
 μισόπικρο στῆς περασμένες θύμησης».

Τρεμάμενη ἡ Ὑψιπύλη πάνω σήκωσε  
 τὰ μάτια της στὰ βουνολόφια ποῦ γοργῆς  
 ἢ σκιᾶς πετάγαν· μὰ ὅχι τόσο γογγυορὲς  
 ὅπως αὐτὴν φτερόποδη μ' ἀνάερη  
 χλαμύδα καὶ τῆς φύλες της ποῦ ἀπόμακρες  
 τώρα θωρεῖ—σὰν νᾶταν γύρω τυλιχτὴ  
 ἀπὸ ἥσκιους νεκρωμένη—πάνε χάθηκαν !  
 πασίτρομες, γι' αὐτὲς τῆς δυὸ τῆς ἀφοβες.  
 Τρεμουλιαστὸ ἓνα δάκρυ τότε ἀνάβρυσε  
 μετέωρο σὰν πετράδι βαρυτίμητο  
 στὰ φουντωτὰ θλιμμένα της ματόκλαδα,  
 σὰ βροχοστάλες στὴν ἀράδα τὸ κλαρεῖ  
 στὴ χειμωνιά ποῦ κάμουν ἀστροπλούμιστο.  
 Μ' αὐτὸ τῆς ἐπροβόδεψε. Κι' ἔτσι ἤχησε

τὸ νεκρικό της σήμαντρο· χωρίστηκαν  
καὶ στὴν πανώρηα στράτα σκορπιστήκανε.

Ἔτσι πλανιῶταν τυφλωμένη ἀπὸ ἄχυτα  
δάκρυα· κι' ἡ ἄλλες ἔφευγαν ὑπάκοες  
στὴ βούλῃσι τῆς Μοῖρας· ὅχι σὰν ἐμᾶς  
ποῦ σὰν τὴν πολεμοῦμε νομιζόμαστε  
λευτερωμένοι, μὰ ὕστερα ρευόμαστε  
καὶ λυώνουμε στὰ δίχτυα τῆς ἀνώφελα.  
Γιατὶ εἶναι ἡ Μοῖρα ὁ Μέγας Κύρης τῆς Ζωῆς  
καὶ τοῦ Θανάτου, ποῦ μὲ τέτοιον ἄρχοντα  
ἀνωφέλευτος ὁ παλαιμός. Δὲν ἀγροικοῦν  
τὴν περασμένη ζήση ἢ τὴ μελλούμενη,  
παρὰ τὴν τωρινή· οὔτε πίσω δὲ γυροῦν  
ν' ἀποθυμήσουν, οὔτε ἔχουν μακρύθωρες  
ἐλπίδες· μόνο γεύονται λαχταριστὰ  
ὥς τώρα, τόσο, ποῦ κι' ἡ κάθε μιὰ στιγμή  
εἶν' ἀπόλαψη ἀναπόχτητη γιὰ ὁλόκληρη  
ζωὴ δική μας ποῦ ἀπληστα μερίζονται  
ὁ φόβος κι' ἡ φροντίδα μὴν τὴν χάσουμε  
κι' ἡ σκέψι πῶς νὰ τὴ χαροῦμε.

Σήμανε,

Νύφη τῆς Νύχτας, ἡ στιγμή! γυρώστρεψεν  
ὁ δίφρος, τὰ θεώρατα ἅττα χύμησαν  
στὸ χάσμα τὸ βραχόσκαφτο καὶ κουρνιαχτὸ  
σηκώνουν πίσω ἡ ῥόδες στῆς γιγάντειας  
πλάτης τὸ κάθε σπρώξιμο, καὶ στῶν γοφῶν  
τὸ κάθε κέντρισμα. Βαθειά, βαθειὰ βουτοῦν  
στὰ μαῦρα τὰ σκοτάδια μ' ἄγριες, ξέμπλεχες  
χαίτες καὶ πάνω τους ἡ γήϊνη πορταριά  
ξανασφαλεῖ. Τώρα πετάχτε τρίςγοργες  
νύφες Ὁρεάδες μ' ἀνοιγμένα διάπλατα  
τὰ χέρια· ἄς ξεφωνήσουν τὴν τρομάρα σας  
τὰ φοβισμένα μάτια, τὰ ξαμόλυτα  
μαλλιά σας—μὲ τὰ στόματα ἀνοιχτὰ  
πὸ φρίκη, μ' ὀλογοῦρλωτες ματόκογχες—  
φωνάχτε στὴν ἀγαπημένη Μάνα τῆς  
τῆς κόρης τῆς τὴν ἀρπαγή. Σὰν τᾶτσαλο  
ἀγέρι χυθῇτε στῆς κοιλάδες ποῦ ξεσπᾷ  
τόρμητικό χαλάζι καὶ χαμόγερα  
ρίχνει τὰ στάχυα, ποῦ ὅταν νοιώσῃ ἄνθρωπος,  
καρπὸς γυναικείας μήτρας, χαμηλὰ σκυφτὸς  
γέρνει στὸ χόρτο χάμω μουρμουρίζοντας  
«διαβαίνουν ἡ Ὁρεάδες» (τοῦ εἶστε γνωρίμες  
χαρούμενες καὶ θυμωμένες, γέννημα  
καθὼς καὶ αὐτὸς εἶναι τῆς γῆς ποῦ στὴν ὄρη)



σᾶς ἔπλασε τὴ μυστικὴ της, ζωγραφίς  
τῆς ὁμορφιάς της μὲ τὸν πολυπόθητο  
ἐρωτιάστη της τὸν ἄνεμο· ἀκλουθῆστέ με  
τώρα πίσω ἀπὸ τὸ ἄρμα.

## II

ὦ σεῖς, ποῦ ξέρετε  
τὸν μάγο, τῶν Νεραΐδων ὄνειρόκοσμο  
καὶ τὸ στερνὸ γροικᾶτε κρυφομίλημα  
στοῦ ἀνθιοῦ, στής φυλλωσιάς τὴν ἡρεμὴ ἔκστασι  
τῆς γέννας, κ' ἀγναντεύετε ἀναβλάστητο  
τὸν πόνο τους, ποῦ στοῦ ἄνεμου τὸν ὄργασμό  
γιά στή γαλήνη, στή βροχή ἢ στήν παγωνιά  
τὸν παλαιμὸ θωρεῖτε γιά μιὰν ὕπαρξι,  
γιά μιὰ ζωή· σεῖς ποῦ στὸ γλυκοχάραμα  
σὲ δροσοστάλαχτες θαμνιὲς κουρνιάζετε  
στὸ φτεροπόδι οἰστρό τους στήνοντας κρυφὸ  
καρτέρι—ἐλάτε ν' ἀκλουθήσωμε μαζί  
τὰ γεηγορόποδα ἄτια τὰ γοργόταχα·  
ἐλάτε καταπίσω ἀπὸ τὸ ἀχνάρι τους,  
ποῦ μέσ' στὸ ζόφο τῆς νυχτιᾶς βαθεῖα χυμοῦν,—  
—κεῖ, ποῦ μονάχα ἀκούγεται τὸ στρίγγιλο  
τραγοῦδι τοῦ ἀγεριοῦ ποῦ μέσ' τῆς χαίτες τους  
σουρώνει τῆς λυτῆς τῆς τιναζάμενης  
δῶθε καὶ κεῖ—μὲ μάτια μισοσκέπαστα  
ζητώντας στὰ χαμένα νὰ τρυπήσουνε  
τῆς σκοτεινιάς τὸν πέπλο—ὀλόπηχτο, παχὺ  
σὰν καταχνιά ποῦ τὰ χυνοπωριάτικα  
ντύνει χαμόκλαδα, εἴτε σὰν τὰ σύγνεφα  
τὰ μολυβένια ποῦ ἀπὸ τῆς βουνοκορφῆς  
χάμω κυλοῦν στὸν κάμπο γιά νὰ σβύσουνε  
κάθε λαλιά, καὶ κάθε ἀνάσα ἀνθρώπινη  
νὰ πνίξουν καὶ μιὰ βουβωμένη σιγαλιά  
ν' ἀπλώσουν σὰν τὸ θάνατο. Μὰ ἡ σκοτεινιά  
κείνη ἦτανε ξερόστεγνη καὶ ὀλόξεστη·  
ὅπως ἡ ὁρμὴ τῆς φλόγας τοὺς ἐχτύπησε  
ποῦ φουσηχτὴ ἀπὸ καμίνι γύφτικο  
φωτιὲς ξανοίγει, σπίθες χύνει καὶ σκορπᾷ.  
Κάτω στὰ τρίσβαθα ἦταν ἡ τρεχάλα τους  
σὰν ἀστραπή, σὰν τὸ φευγιδὸ μετέωρου  
ποῦ μέσ' στή σκοτεινιά σπιθολαμποκοπᾷ·  
φριχτὴ καὶ ἀδιάκοπη, κούφια χωρὶς τριγμὸ  
οἱ τροχοὶ νὰ βγάνουν, δίχως ποδοβολητὸ  
στὸ χῶμα, δίχως τράνταγμα οὔτε κρῖσιμο·  
γιατὶ μόλις τῆς πύλες ἐδιαβήκανε  
τῆς γῆς, τ' ἄτια μαζί κ' ὁ δίφρος πέταγαν

πάνω σὲ κρατερὲς φτεροῦγες ἄβλεφτες  
 μ' ἀνέλογο φτερούγισμα, σάμπως πουλιῶν  
 διάβα νυχτιάτικο ἀπ' τῆς στέγης σύρριζα  
 πάνωθε ἀπὸ κορμιὰ κοιμάμενα ἦτανε  
 τέτοια ἢ ἀπαίσια τοὺς φευγάλα. Θώριαζεν  
 ἀλάργα ὁ Ἄδης τρεμολαμπυρίζοντας  
 σὰν ἄστρο κατακόκκινο ὀμιχλόθωρο·  
 κι' ὅπως ἐκεῖ πετούσανε στὰ σύνορα  
 τῆς νέκρας, σιγοφάνηκαν τὰ θλιβερὰ  
 κοπάδια, πότε σκόρπιες πλάνες δῶ καὶ κεῖ  
 σκιὲς γδυμνὲς μελᾶγχολες, πότε μαζὶ  
 συμμαζωχτὲς προσμένοντας ὅποιον μορεῖ  
 νὰ ἐρχόταν στῆς ἀπάτητες τῆς στράτες τοὺς,  
 ποῦ ἴσως μαντᾶτα ἀπὸ ψηλάθε θάφερνε.  
 Μὰ ἀργὰ γιὰ γρήγορα ὅμως ὅλες ἔπρεπε  
 νὰ σταματήσουνε γιὰ νὰ χαριστωθοῦν  
 ἀπὸ τὸ Γέρω-Χάροντα στὴ βάρκα του  
 τὴ μελανόπλωρη. Κεῖθε σαρώθηκε  
 τὸ ἄρμα καὶ τῆς Στυγὸς τὸ στριφογύριστο  
 διάβηκε ρέμα μὲ τῆς ρόδες του ἄβρεχτες,  
 περνῶντας τῶν ἱτιῶν τὸ δάσο, τῆς φτενὲς  
 τῆς λεύκες τῆς ἀσβόθωρες ποῦ φράζουνε  
 τὴν ἀντικρὴν ἀκρολιμνιά, τῆς Κόλασης  
 κορώνα—κι' ἔτσι ἐφθάσαν τὸ τετράγωνο  
 ψηλὸ πυργόκαστρο, ποῦ ὁ Ρήγας Πλούτωνας  
 τὴν ἐξουσία του ἔστησε νὰ κυβερνᾷ  
 σκλάβες τῆς ἄσωμες ποῦ γυρωστέκανε  
 ψυχές.

Ἡ γῆ φαινότανε καμπουριαστή  
 κι' αὐλακωτὴ δίπλες σὲ δίπλες στὴ σειρὰ,  
 ὅσο ποῦ ζύγωνεν ἀνθρώπινη ματιά,  
 σὰν κύματα καπνιάς διωγμένα ποῦ ἔξαφνα  
 γιὰ πάντα αἰώνια ἀκίνητα καρφώθηκαν·  
 ζέστη παντοῦ καὶ ξεραῖλα σὰ φωτιάς  
 καμίνι ἀπὸ τῆς Αἴτνας γυρωτρίγυρα  
 κατάκαντο τὴ λαύρα, μαῦρο, ἀπαίσιο  
 κεῖνο ἦταν τὸ νησι ποῦ τόσο μαγικὸ  
 σ' ὅλους φαινόταν δέντρος δὲν ἐβλάστανε,  
 χόρτος δὲ φύτρωνε, οὔτε στῆς βραχοσπηλιὲς  
 κελάρνε τὸ νερό· τραχεῖα στὸ μέταλλο  
 ἀντήχειε ἢ φτέρνα, πεῖδ ἀπαλὰ στῆς ξέφλουδες  
 πέτρες καὶ πᾶ στὴ σιάχη ἀνάλαφρα·  
 σπηλιές, εἴτε ἄντρα, εἴτε φωληὲς δὲ βρίσκονταν  
 ἄσυλα γιὰ θεριά, γιὰ φεῖδια, γιὰ πουλιά·  
 ποῦ κι' ἂν ἐζοῦσαν γιὰ νὰ σβοῦν τὴ δίψα τοὺς  
 δὲ θὰ εἶχαν τίποτε, οὔτε ἀπὸ τὴ μολυβιά  
 ζέστη γιὰ νὰ κρυφτοῦν ποῦ δὲν τὴν ἔφερνε

ὁ ἥλιος· μὲ ἀνάνηρ κι' ἡκοιστέρητη, βαρειά,  
 λειπόψυχη ἢ γῆ κείτονταν, ἀναίσθητη  
 κάτω ἀπὸ τὴ μαυρίλα τὴν ἀπόπνιγην,  
 ἀκίνητη θολοσκεπὴ μετέωρη  
 χωρὶς γενεφιοῦ κανένα διαβατάρικο  
 σκαστὸ ρημάδι, δίχως ξανοιχτὴ σκισμὴ  
 τὸν οὐρανὸ νὰ δείξῃ· τρεμοσάλευε·  
 κι' ἡ μοῖρες ἀδυσώπητες, ἀνέλπιδες  
 μορφές ἐδείχναν, μὲ δυὸ βαθυλωματιές  
 κάθε τους μιά, τὸν ἀληκτὸ τους τῶν ματιῶν  
 καὐμὸ, γυρεῦτρες πάντα κι' αἰώνια ἄγνωρες.  
 Μονάχα αὐτὲς μέσ' σ' ὅλο ἐκεῖνο τὸ ἄπειρο  
 κινιῶνταν τὸ γαλήνιο—αὐτὲς κι' ἡ θάλασσα  
 ποῦ σκοτεινὴ ἢ καρδιοθλίφτρα φούσκωνε  
 μὲ ἀθώρητη κυμαιωσιά, χάρια μακρὰ  
 πέρα στὴν ἄκρη, ὅπου τὸ μαῦρο ταίριαζε  
 μὲ τὸ σταχτὶ σ' ἀντιφεγγιὰ τρομαχτικὴ,  
 σὰν ἥλιου ἔκλειψι.

Ἐκεῖ πηγαινοέρχονταν  
 οἱ πεθαμένοι, ἀνήσκιωτοι, χαιρετισμὸ  
 ψηλόφωνα μὴ βγάνοντας· μὰ σιγαλὰ  
 μὲ μούγγρισμα ἄγριο ἀλληλοθωριαζόμενοι,  
 τραβοῦσαν ἀντικραίνοντας μὲ κούνημα  
 τοῦ κεφαλιοῦ, γιὰ ἀνέλπιδα τεντόνωντας  
 τὰ χέρια, εἴτε τῆς πλάτης ἀπαρήγορα  
 σηκώνοντας. Καὶ ἔτσι σὰν ὁ καθένας τους  
 νὰ ρώταγε· «Τί ἐλπίζουμε;» κι' ἡ ἀπάντησι·  
 «Τίποτα». Ἦσκιος-ἡσκιος δὲν ἐδιάβαινε  
 δίχως τὸ ὁλόιδιο ρώτημα κι' ἀπάντημα.  
 Νεκροὶ ἀλλοίμονο! ἐκεῖ ζούσαν· κ' ἐκεῖ  
 πανώρητα, δύστυχη τῆς μέρες θ' ἀπερνᾶς  
 ποῦ σοῦταξεν ἡ Μοῖρα, Σὺ, μὲ πρόσθετο  
 πόνο νὰ καίγεται στὴν πίκρα, στὸν καὐμὸ  
 γιὰ θύμησης παιδιάτικες σου ἀξέχαστες!

Ἀξέχαστη χαρά, Ὑψιπύλη! χαρωπὲς  
 Ὁρεάδες τραγουδηστρες χαροπρόσωπες·  
 στὰ βουνολόφια ἀνάλαφρο δροσάνεμο  
 γεμάτο ζωὴ· γλυκόθωρη τρεμολαμπὴ  
 ποῦ τὴν αὐγοῦλα ξεπλημμύριστη κυλᾶς  
 μέσ' τῆς κοιλάδας, στὰ λαγκάδια· πρωῒνὸ  
 φύσημα ξεφυρόπνοο ποῦ σύγξυπνη  
 τὴν πλάσι ξεναρκώνει, μὲ ὁλοδρόσια  
 στῶν κοιμισμένων τὰ τυφλὰ ματόφυλλα  
 χάρια, καὶ τοὺς σηκώνεις νὰ χορτάσουνε  
 τὸ φῶς καὶ νὰ ξυμνήσουν τὸν ἀθάνατο  
 Θεὸ τῆς Μέρας, μὲ τὸν ἥλιο ποῦ ἔρχεται

τῇ δούλειψι γιὰ νὰ γκαρδιώσῃ ! Βιαστικὲς  
 νὰ κρύψετε τῆς ὠμορφιῆς σας σᾶς μηνᾶ  
 στῆς φτέρης γιὰ στῆς βάτος τὰ χαμόκλαδα,  
 στῆς καλαμιές στ' ἀκρόλιμνο, μέσ' τῆς ὄγρης  
 βραχοραγάδες, κεῖ νὰ μένετε, ὥσαμε  
 τὴ συχνογοροῖκτη ὥρα ν' ἀγναντέψετε,  
 ποῦ ἡσκιόθωρη χεροσκεπὴ μέσ' σ' ἄφρονες  
 εὐχὲς στὴ γῇ καὶ στοὺς ἀνθρώπους ἀκκουμπᾶ,  
 ὥσμε νὰ σᾶς καλέσῃ τὸ κακόφωνο  
 κρώξιμο στὸ σουρούπωμα—ἀλαφρόποδο  
 νεραῖδοβόλι—στοῦ συρτοῦ τὸν οἶστρό σας  
 στὴν ἔρημῃ ράχῃ τὴ φαρδειόπλαστῃ τῆς γῆς.  
 Ἐκεῖ ἔπρεπε νὰ ζῆς, νεράιδα ἀφρόκαλῃ,  
 σέμνια τοῦ πάνω κόσμου ἀξέχαστῃ χαρὰ !

Χαρὰ ἀλησμόνητῃ ! ἀνεμόδαρτες νυχτιές,  
 ὄργια τρελλὰ, σὰν ἀλληλοπαλεύουνε  
 ὁ ἄνεμος μὲ τὸν ἄνεμο, καὶ σὰν λοξὴ  
 βροχὴ σπάζει τὰ τζάμια συθρυμμάτιστα  
 ξυπνώντας ὅποιον ἀπὸ μέσα βρίσκεται,  
 ποῦ δὲ γροικᾶ μὲ τόση φοῦρα ποιοὺς χτυπᾶ,  
 οὔτε ποιὲς εἶστε στὸν ἀγέρα ἀθώρητες,  
 γοργοπετοῦσες ποῦ μὲ τόσο ὑπέρκαλα  
 κορμιά κρυφτὰ κρατεῖτε τὰ ναζιάρικα  
 παιζοκουνήματά σας, ἄσπλαχνες γιὰ μᾶς,  
 τόσο γλυκές, τόσο ἄπונες ! Χοροσυρτές  
 νύχτες, βοῆς καὶ γλαλοῆς ποῦ τρομαχτὸ  
 τὸ νεῖδ φεγγάρι ξεπροβάλλει δλόφτενο,  
 στὰ ρηχονέρια τῆς οὐράνιας θάλασσας  
 τὰ διάπλατα, εἴτε πειδὲ γεμᾶτο ἀργότερα  
 σιγοθωρᾶ (καθὼς ψηλὰ πλεούμενο  
 τραβᾶ τρισγάληνο,— πλατὺ πανσέληνο)  
 τοὺς φρενιασμένους σας ξετρελλαμοὺς καὶ σᾶς  
 σκληρόκαρδες ψυχὲς ἔρωτοπαίχνιδες.  
 Νυχτιὲς τρισεύτυχες χρυσοπασπάλιστες  
 ἔπο λαιμομάμμουδα χρυσόλαμπες ! ψυχρὴ  
 γεμάτῃ μάγια παγωνιὰ πασίχαρῃ !  
 Γιὰ σένα τίποτε πειὰ δὲν εἶναι ὅλα αὐτά,  
 ποῦ τώρα τὰ μερόνυχτά σου θ' ἀπερνᾷς  
 κλειστὴ στὸ ζόφο τὸν ἀτέλειωτο, στῆς γῆς  
 τὰ ἔγκατα ποῦ βαριοτρῖζει ἀθέμελῃ.  
 Ἔτσι θὰ ζῆς, χαρὰ Ὑψιπύλῃ ἀξέχαστῃ,  
 ποῦ στὸν ἀγαπημένον ἡσκιο σου λαλῶ  
 παινέματα ὕμνους, ὅσο πειὰ μπορῶ νὰ ζῶ.

Μουγγὴ γυρῶφερνε μέσ' τὴ θαμπόσβυστῃ  
 φωτάδα, δλόχλωμῃ, ἡσκιοσώματῃ σκιὰ  
 σὰν κείνες τῆς ἀσώματες μὲ τῆς ματιῆς

ποῦ τῆς δικῆς της λαχταροῦσαν σὰν κι' αὐτὴν  
βουβές, παντέχοντας ἐλπίδας ψίχαλο  
παρήγορο ἐκεῖ ποῦ δὲν μπόρειε νὰ βρεθῇ,  
νὰ ξεφωνήσουν τὸν καῦμό τους ἄκοτες  
σ' αὐτὴν ποῦ ἴδια τύχη δὲ μερίστηκε·  
γιατὶ ἐκεῖ ποῦ πηγαίνουνε σὰ φύσημα  
μέσ' σὲ σκαφὶ θρηνιάρικο, ἡ ἀγάπη μου  
γοργόταχη βουτάει στὸν Ἄδη.

Ἀλλοίμονο !

κρῖμάς το τὸ κοράσι τὸ γλυκόμικρο !  
Ἄργα τὴν λυώνει ἡ πίκρα της—τὰ μάτια της  
τυφλόθαμπα κατάντησαν ζητῶντάς την·  
τὰ τρυφερά ξεπεταχτὰ βυζάνια της  
κρέμουνται ποθοπλάνταχα· στὰ μάγουλα  
της τὰ λακκάκια (τῶν φιλιῶν γλυκὲς φωληές)  
βαθουλωμένα ἔσβυσε ὁ πόνος καὶ ὁ καῦμός·  
προβάλλει τὸ σαγῶνι της ξεκόκκαλο  
καὶ ξέσκλιδα τὰ χέρια καὶ τὰ πόδια της  
δεύχουν· ψεγάδια γύρω ὁλόγυρα ἀγροικᾶ,  
ξαρνήθηκε τὸ φῶς της, τὴν ἀγάπη της  
γι' ἀγάπη ποῦ θυσιάστηκε, ἀνωφέλευτη  
παλεῦτρα καταδικασμένη. (Κι' ἔπρεπε  
νὰ τὴν θωρῶ, θεέ μου, μέσ' στὸν ἦσκιό μου  
νὰ λυώνει ἀπὸ μαράζι, νὰ μαραίνεται !)

Βοήθεια, παρηγοριά· πειὰ δὲν ἀπάντεχε  
π' αὐτὴν ποῦ γιὰ χατῆρι της ἐγίνηκε  
δικό της τάμα. Ἐπειδὴ ἡ Κόρη Ρήγισσα  
σφιχτόκλειστη στῆς ἀγκαλιῆς τοῦ Πλούτωνα  
ζοῦσε μέσ' στὸ περὺψηλο πυργόκαστρο  
ποῦ τῶχτισε γι' ἀγάπη της. Στὴν κλίνη του  
βαθειὰ γευόταν τὴν γλυκάδα τοῦ ἔρωτα,  
ὅπως οἱ θεοὶ μὲ κεῖνες ποῦ διαλέγουνε  
τρυγοῦνε τὴν ἀγάπη. Τώρα ἡ ξέχλωμη  
παρθένα ξέχλωμη γυναῖκα ἐγίνηκε  
μὲ τὴ γλωμάδα ποῦ χαρίζει τοῦ ἔρωτα  
ὁ ἀχόρταγος ἀπαλαιμός, ποῦ μιὰ στιγμή  
ἀπαλύνει κι' ὕστερα θεωρεῖ ἀνάθεμα  
τὴν ἄγριαν ὄρεξι νὰ σμιῖσουν δυὸ κορμιά,  
ν' ἀποθυμήσουν, νὰ γυρέσουν, νὰ παρθοῦν,  
νὰ δώσουν, ἓνα νὰ γενοῦν τὰ δυὸ ποῦ δυὸ  
νὰ μένουν· πρέπει χωρισμένα, ἂν γροῖκῃσαν  
ὅσα ὁ ἔρωτας τοὺς δίνει δασκαλέματα.  
Σὲ τέτοια ἀμάχη βρίσκονταν ἡ ἀρχότισσα,  
ἐνῶ ἡ παρθένα της μονάχη ἀπόξενη  
μέσ' τοὺς νεκροὺς ροβόλαγεν ἀμίλητη,  
δίχως νὰ τὴν μιλοῦνε γυρωκύταχη

Ἰπο κείνους ποῦ τὴν θάρρειψαν βρισκούμενη  
 κεῖ κάτω ζωντανὴ πῶς τοὺς ξεγέλασε,  
 μὴ νοιώθοντας τὴν πίκρα ποῦ τῆς σπάραξε  
 τὰ στήθια τ' ἄγγιχτα ποῦ δὲ θὰ βύζανε  
 τροφοῦδι· αὐτὴν ποῦ ψεύτικη δὲ θώριαξεν  
 ὅπως αὐτοὺς κακόμοιρα φαντάγματα.  
 Καὶ πῆγαινε ἔτσι, πότε πλάγι στὸ γιालὸ  
 μεσ' τὰ μουρμουρητὰ—δίχως πειράγματα—  
 πότε μελάγχολη καθότανε σκυφτὴ  
 στὰ χέρια τῆς κρατῶντας τὸ κεφάλι τῆς.  
 Μέρα μὲ τὴν ἡμέρα δὲν ἀγνάντευε  
 πῶς καταντοῦσεν ὅλο κι' ἡσκιωθώρητη  
 πῶς ἄπλωνε τὰ χέρια κατεπάνω τῆς  
 ἄλλος φυλακισμένος· οὔτε κι' ἔννοιωθε  
 πῶς ὀρεχτὴ ἀπὸ καθένα ἀχάριστο  
 τοῦ Ἄδη καλεσμένο θὲ νὰ γίνονταν—  
 καὶ κάθε φάνταγμα ὀλοζώντανο κορμὶ  
 μέσ' τὴν ἀφηρημάδα τῆς θὰ πίστευε.

Μέσα στὴ μοναξιά τῆς συχνοπήγαινε  
 πλάι στ' ἀκρογιάλι σ' ἓνα δάσο ἀπόνετρο  
 ποῦ στῆς βραχόπετρες ἀνάμεσα νεκρὰ  
 δέντρα σηκώναν ξεραμμένα ἀπόκλαδα  
 στὴν αὖρα—λαύρα ποῦ ἄσκοπη γυρωφυσᾷ  
 μέσ' τὸ μεσήμερο. Ὁρες, ὥρες ἔμενε,  
 κι' ὅπως θρηνεῖ τὸ περιστέρι ποῦ ὥριμα  
 γι' ἀγάπη ἔχει τὰ στήθια του, μοιρολογᾷ  
 τὴν ἔξορία τῆς ἀτάραχη, ἡρεμῇ  
 τὸ θρηνοτράγουδο τοῦ ἔρωτα χωρὶς  
 νὰ νοιώθῃ τὶ γυρεύει· ὥσπου ξαφνικὰ  
 μιὰ μέρα ἀχολογῆσαν τὰναφυλλητὰ  
 κρυμμένου μοιρολογητῇ στὸ θρηνὸ τῆς·  
 ἂν καὶ σιμὰ τὰ κλάυματα ἀντηχῆσαν  
 στάθῃ ἄσκιαχτη, χωρὶς τὸ συναξάρι τῆς  
 νὰ πάψῃ, ποῦ τῆς στέλνει σὰν ἀντίλαλος  
 ἐκεῖνος. Ξαναρχίζει. Αὐτὸς τὴν ἀκολουθᾷ  
 πᾶ στὴ φωνή τῆς, κρυφτὸς δίχως νὰ φανῇ·  
 καὶ ἔτσι τραγουδοσύρτα τὸ σκοπὸ βαρεῖ  
 κι' ἐκεῖνος ἀντιπέρνει. Στὰ χαμόκλαδα  
 καθὼς ζητάει νὰ προσπεράσῃ τὸ πουλὶ  
 τᾶλλο πουλὶ κελαηδητὰ, ἔτσι κι' αὐτῆς  
 κάθε λαλιὰ τὴν πέρνει, ποῦ περίθρηνα  
 σὰν ξεφωνίζει «Ἄχ! χαμένη ἀγάπη μου,  
 θεοσκοτεινὴ εἶν' ἡ νύχτα, μὰ μ' αὐτὴν ἐσὺ  
 δὲν ἔχεις τίποτε νὰ κάμῃς», γρηγορῇ  
 ἢ ἀπάντησι γυρνάει «Ἀγαπημένη μου,  
 μέρες ἔλα νὰ κάνωμε τῆς νύχτες μας».  
 Μὲ καρδιοχτύπι, ἑξαλλῇ αὐτὴ ἀφουγκράζεται

καὶ συνεχίζει· «Ἐγὼ καρδιὰ αἱματοστάχτη  
 γλυκεῖά μου ἀγάπη, ζύγωσε, ξελάφρωσε  
 τὸ λάβωμα ποῦ μοῦ ἀνοιξες· κι' ὁ ἀντίλαλος  
 «Νὰ ζήσης ἦρθα νὰ σοῦ πῶ». Δὲν παύουνε  
 νὰ τραγουδᾷν κι' ἀπ' τὴν ἐλπίδα ξεχειλοῦν  
 τὰ στήθεια της πιστεύοντας ὅτι ἔλεγε  
 πέρα ἢ λαλιὰ, κάθε δική της μιὰ στροφή  
 μ' ἀντιστροφή τρισεύγενη σκεπάζοντας.  
 Καὶ μιὰ παρθένα καθὼς ξεθαρρεύται  
 καὶ διαλαλεῖ κάθε κρυφὸ της σὰ θωρή  
 μέσα ἀπὸ τὸν καθρέφτη της πῶς τὴν ἀκοῦν,  
 ἔτσι στὰ δέντρα καὶ στοὺς βράχους μὲ φωνὴ  
 θλιμμένη ἀδειαζοντας τὴν πίκρα της ξεσπᾷ.  
 Κι' «Ἀγάπη, ἀγάπη, ἀγάπη» εἰν' τὸ ψαλτῆρι της,  
 κι' ἐκείνου· «Γιὰ τὰ σέβανε λιγώθηκα»·  
 λυωμένη, ἐρεθιστὴ μέσα της ἀναψε,  
 τὰ χέρια της ἀπλώνει τὰ τρεμάμενα,  
 τὰ βουρκωμένα ἀπὸ τὰ δάκρυα ὀλόγλυκα  
 ματάκια της σηκώνει καὶ τολμάει αὐτὸν  
 ποῦ ἀκούει νὰ γυρέψῃ ἀπ' τὰ μισάνοιχτα  
 τὰ χεῖλια της ξεφεύγει ἓνα ἀγκομαχητὸ  
 νοιώθοντας πῶς ἡ μοῖρά της τὴν ἔσπρωξε  
 σὲ δαῦτον—τότες νὰ γλυτώσῃ ἐζήτησε  
 π' ὅ,τι ζητοῦσε. Μὰ ὅ,τι ἐγίνηκε ἔγινε.

Μὲ ταφογοροῖκτη λαλιὰ, θαμπόσβυστος  
 τῆς μίλησε ἓνας ἥσκιος· «᾽Ω σὺ ποῦ ἔφτασες  
 δῶθε νεράϊδα καὶ παρθένα—κι' ἂν σωστὴ  
 νεράϊδα καὶ παρθένα, μιὰ ποῦ ἡ παρθενιά  
 σας εἶναι ἀθάνατη καὶ οὔτε ὁ ἔρωτας μπορεῖ  
 ν' ἀλλάξῃ, ὅ,τι κι' αὐτὴ ἡ θανὴ δὲν δύναται  
 νὰ βλάψῃ—κύτταξέ με ἐρωτοχτύπητο  
 διέ με, μικρὸ κοράσι, δίχως νὰ ζητᾷς  
 τὸ ἀνάχναρο νὰ ξεδιαλύνῃς μου κορμί,  
 σύ, τὴν καρδιά μου ποῦ ἐννοιωσες, ποῦ σοῦ εἶνε πειὰ  
 χτῆμά σου. Μάνα καὶ γυναῖκα, πάρε τὴν  
 ἀγάπη σου—ποῦ ἐσὺ ζωὴ τῆς φύσηξες!»  
 Αὐτὰ σιμὰ τῆς εἶπε· κείνη ἀπάνω του  
 ξεχύνει ὅτι κρυσταλλωμένο χύνανε  
 τὰ μάτια της—τὸ ἄσβδὸ τὸ λαμπερόχρωμο  
 ποῦ σὰν λιμπυρισμένο σεληνόφωτο  
 σ' ἓνα ζαφεῖρι μοιάζει—κι' ἔτσι ἀχνόθωρο  
 σὰ συγνεφάκι ἀνάλαφρο σὲ ξέγδυμνη  
 λοφοκορφὴ τὸν κύτταξε, σὰν φάνταγμα  
 μὲ τὴ μορφή ἐκείνου ποῦ τῆς ἐλπίδες της  
 εἶχε ὅλες πάνω του. Αὐτὸς τρεμάμενος  
 σιμὰ της ἔστεκε μὲ μάτια ὀλότρομα  
 λιγνόςωμος, δείχνοντας νηὸς, μὲ φλογερὴ

λαλιὰν ἀντρίκιαν γιὰ τὸν ἔρωτα ἔτοιμος  
καθὼς φαινόνταν ἀπὸ τὴν ἀποθυμίᾱ  
'π' ὅτι ἔλεγε πῶς ἀγαποῦσε ἀνέλπιστα. —  
Σιμώτερά της ζύγωσε, τόσο κοντὰ  
ποῦ ἀκκούμπησε στὴν πλάτη της τὸ χέρι του  
—χωρὶς ὅμως αὐτὴ νὰ νοιώσῃ τίποτε·  
«Κόρη, παρθένα» θρήναγεν «ὑπέργλυκο  
κορμὶ γιὰ μένα, ἐμένα ποῦ εἶμαι ἐξάμβλωμα  
ξέσκλιδο ἀνθρωπινό, ποῦ πρὶν ἕναν καιρὸ  
κι' αὐτὸ ἦταν ἀνθρώπος, ποῦ τῆς θνητῆς ζωῆς  
τὸ μονοπάτι ὥς τὰ μισὰ δὲν μπόρεσε  
νὰ πάῃ, κι' οὔτε πρὶν ἐκεῖ βρῆκε καμμιάν  
ἀγάπη σὰν καὶ σένα—μ' ἀπ' τὴ μοῖρά του  
ποῦ τόσο ἀνάμενε, δίχως παράπονο,  
καλότυχος. Ἐπειδὴ ἐδῶ καλλίτερα,  
νὰ σμιζώμε στὸν Ἄδη, παρὰ κάπου ἄλλου  
ὅπου κι' ἂν εἶναι, στὴ χλιδὴ τοῦ κρεββατιοῦ,  
σ' ἐστία σπητικὴ, μὲ ταῖρι γήινο  
καὶ κοσμογέννητο παιδί. Ὅχι ὁ ὑπέρτατος  
ἔρωτας εἶναι λεύτερος, ἀδέσμευτος,  
ἄγριος, ἀπ' τὴ θνητοζωὴ ἀτριγύριστος.  
Στὸ πνεῦμα δώρησε φτεροῦγες νὰ πετᾷ  
καὶ μὲ τὸ πνεῦμα συντροφεύει, νὰμποροῦν  
ζευγαρωμένες δυὸ ψυχὲς στὸν οὐρανὸ  
ψηλὰ κυττῶντας νὰ γυρεύουν ἄστρο  
'πὸ τὸ πλεμάτι τῆς γῆς ξέμπλεχες. Ἄχ! σὺ»  
τῆς εἶπε «σάρκας μαγικῆς ἀθάνατη  
σκλάβα, ἀπὸ μένα ἔλα γέψου τὸν Ἔρωτα!  
κληρονομία ποῦ μοῦ ἔμεινε αὐτουσίωτη  
καὶ γίνου ἰσόθεη».

Ἔτσι τὴν ἀγάπη του  
τόσο περίπαθα τόσο γλυκὰ διαφέντευε,  
ποῦ τὴν καρδιά της τάραξε καὶ ξέσκισε  
τὰ στήθεια της. Ἀνέκφραστη, δίχως ματιά,  
χωρὶς μιλιὰ λυπητερὴ ἢ χαρούμενη  
ἔκρυβε τὴν καρδιά της. Ἐστεκότανε  
ξάφνιαστη γιὰ τὸν ἔρωτα, παμπόθητη  
'πὸ τὴ φωνὴ τὴ φλογερὴ ποῦ βοῦίξε  
στ' αὐτιά της κι' ἀπ' τὴ λάγνη τὴν ἀποθυμίᾱ  
της, ποῦ τὴν ἔσπρωχνε πειὸ δυνατὰ σ' αὐτὸν  
παρὰ τὸ κλάμα του. Μὰ μάντεψε γι' αὐτὴν  
πῶς ἦταν λιγωμένος, πῶς τὴν κύκλωνε  
πῶς κιόλας γίνηκε δική του, πῶς σ' αὐτὸν  
τὴν παρθενιά της ἔκαμε γαμπριάτικη  
θυσία, κι' ἔτσι ἐνδίδοντας ἀφῆθηκε  
σ' αὐτὸν ὁλόψυχη.



Ἡ νυφιάτικη χαρά  
 τῆς ἦταν τέτοια· μ' ὅσα εἶδε κι' ἄκουσε·  
 ἀπὸ τὴν ψευτοαγάπῃ τῆς ποῦ γροίκησε  
 τὸ φλογισμένο πρόσωπό τῆς, μοναχά  
 ποῦ εἶδε, χωρὶς ὅμως νὰ νοιώσῃ τ' ἄγριο του  
 τὸ σφιχταγκάλισμα· οὔτε κἂν αἰσθάνθηκε  
 χέρι τὸ χέρι τῆς νὰ σφιχτοκλεῖ σιμά,  
 κι' ἀγκαλιαστοὺς οὔτε ἔννοιωσε στὰ ζεστουλά  
 τὰ χάδια τοὺς γοφούς τῆς νὰ μαλάσσονται·  
 μὰ τρίγυρα στὴ μέση τῆς τὰ χέρια του  
 τὸν εἶδε νάχη. Πάνω τῆς σὰν γόνιμη  
 βροχὴ τὰ λόγια του ὅταν πέφταν, πάνω τῆς  
 σὰν κάρφωνε τὰ μάτια του γυρεύοντας  
 δρόμο ν' ἀνοίξῃ, ν' ἀγναντέψῃ στὴν κρυφὴ  
 καρδιά τῆς, μέσα στῆς καρδιάς τῆς τὸ ἄδυτο,  
 μέσ' στὸ μυαλό τῆς τὴ ζωὴ νὰ σπαρταρᾷ  
 γροίκησε, δίχως τὸ γλυκόσωμο ποτὲς  
 νὰ νοιώσῃ τὸ κορμί τῆς ἔμβροτο μητρικὸ  
 νὰ σπαρταρᾷ στὰ σπλάχνα τῆς. Ἄ! τί λαλιά  
 ὑπο ποιητὴ βγαλμένη βαθυστέναχτη  
 γιὰ τὴν ἀγάπῃ του τὴν ἔκπαγλῃ ὠμορφιά  
 θὰ μπόρειε σου νὰ διαλαλῇ; Τί μουσικὴ  
 πάνυμνη θὰ τὴν ἔψελνε; ἄφου Μουσικὴ  
 τώρα πειὰ εἶναι τρισδίκη σου, ἡ Ποίησι  
 πρέπει νὰ γίνῃ ταῖρί σου καὶ πλᾶσμά σου!

Στὸν πυρωμένο κουρνιαχτὸ ποῦ σέρνουνταν  
 καὶ φούσκωναν ἢ σαῦρες, τῆς ἐτοίμασε  
 τὴ νυφικὴ παστάδα. Στὸ πλευρό του ἐκεῖ  
 πλαῖι του τὴν τραβήξε καὶ τὴ δασκάλειψε  
 στὸν ἔρωτα, αὐτὸς φάντασμα, μὲ φλογερὰ  
 λόγια, καὶ μὲ ματιὲς τόσο περίπαθες,  
 ποῦ νὰ ζητᾷ αἰσθάνθηκεν ὅ,τι ἄγνωρη  
 δὲν ἔννοιωθε θαρρῶντας σὲ λαχταριστὴ  
 κλίνη ποῦ βρίσκονταν μὲ στήθεια ποῦ ἔπαλλαν  
 ζευγαρωμένη. Τέτοια ἦταν ἡ γαμικὴ  
 τῆς νύχτα, ὁ ἔρωτας ποῦ μὲ φλογόγλωσσες  
 πυρώνει τῆς καρδιᾶς, ἄναψε μέσα τῆς,  
 ἀποθυμιὰ ἄσβυστη γιὰ κείνον ποῦ αὐτὴν  
 ζητοῦσε· ἔτσι τὸν θέλησε κι' ἀπόκτησε  
 μὲ τῶν ματιῶν τὴν ἡδονὴ ὅ,τι ἐγύρευε·  
 μ' ἀργότερα μέσ' στὴν ἀμάχη ἐθέρειψε  
 σὰν τῆς γυναικὲς τῆς γλυκὲς ποῦ ντροπαλὲς  
 μένουνε τῆς ἀγάπης ὥς ν' ἀκούσουνε  
 τὴ λάγνη κλῆσι, μὰ ὕστερα ξεφρένιαστες  
 λυσοῦν στὰ νύχια τῆς. Ἔτσι τὸν γεύτηκε  
 τὸν ἔρωτα, καὶ λαγνοπόθητες ὁρμῆς

δείχναν στὰ μάτια της—ὥς ποῦ στὸ τέλος πειὰ  
ὁ ἡσκιόθωρος ἀπαλαιμὸς τους ἔπαψε— —

Σμίξιμο ὑπέρτατο τοῦ νοῦ ! ἀφοῦ γραφτὸ  
τῆς ἦταν, ἔτσι ἀπόλαψεν, ὦ Ἔρωτα !  
Ἄξέχαστη χαρά, Ὑψιπύλη, ὦ Ἔρωτα  
γραφτὸ μιὰ ποῦ ἦταν νὰ γενῇ, ἔτσι ἄς γενῇ !

ΑΛΕΞΑΝΤΡΕΙΑ  
ΟΚΤΩΒΡΗΣ 1912

ΜΕΤΑΦΡΑΣΙ ΑΠΟ ΤΟ ΑΓΓΛΙΚΟ  
Μ. ΒΑΛΣΑ

## ΞΕΝΑ ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ

### ΘΛΙΒΕΡΟ ΒΟΥΚΟΛΙΚΟ

LOUIS BOUILHET

#### Ο ΔΙΑΒΑΤΗΣ

Τί τρισκότιδη νύχτα !  
Ἄστρου δὲ φέγγει μάτι·  
Γιὰ ποῦ τῶχεις, βοσκέ,  
Μὲ τὸ στόμα κλεισμένο ;

#### Ο ΒΟΣΚΟΣ

Εἶν' ἡ ἔγνοια συντροφί μου  
Μοναχόν, ὦ διαβάτη,  
Καί, σὰν ὅλα πλαγιάζουν,  
Ἐγὼ γύρω διαβαίνω...

#### Ο ΔΙΑΒΑΤΗΣ

Καὶ μὲ δίχως βελάσματα,  
Ἦ καὶν τρόκανον ἓνα,  
Τὸ κοπάδι τὸ μαῦρο σου  
Μὲς τῇ νύχτα σκαριίζει ;

#### Ο ΒΟΣΚΟΣ

Ἦ διαβάτη καλέ,  
Μὴν τὸ εἰπῆς σὲ κανένα·  
Τὸ κοπάδι μου εἶν' ἄλαλο,  
Ποῦ θωρεῖς καὶ βοσκίζει....